

разимото великолепие на една душевна тъга“ (д-р Кр. Кръстев³). Това е цитат от „сравнителния анализ“ между Яворов, Петко Тодоров и Славейков, направен над „гроба“ на последния.

Абсурдните сравнения продължават в същия дух. За какво става въпрос всъщност? Пейо Яворов е мъртъв, Петко Тодоров е мъртъв, Пенчо Славейков е мъртъв – единственият жив член на кръга „Мисъл“ е д-р Кръстев. Мисълта надживява корпуса, критикът – поетите. Кръстев се извисява над мъртвите тела на своите съмишленици, некрологът е критическият жанр, позволяващ цялостни и категорични обобщения, систематизиране не само на творческите жестове, но и на телесните окончания на модернистите. Надгробното слово е критика на живота на мъртвеца, подкрепена с биографични цитати. *Анти-*тялото си спомня биографичното. Тялото сандък (ковчег) трябва да съхрани в определен регистрационен порядък следите (стъпките) на своя изтекъл живот.

Кръстев подрежда биографиите на Яворов, Тодоров, Славейков. Най-ниско е Яворов, мезостъпалото е Петко Тодоров, венецът на кръга „Мисъл“ е Славейков. Кръгът на мисълта се оказва вертикала, йерархия, корпусът на „Мисъл“ имал глава и опашка, клони и корени, положителна – сравнителна – суперлативна степен. „Мъченическата Троица на новата българска литература“ има своя свидетел (корен „вед“ – зная) – д-р Кръстев, който регистрира дори смъртта на тялото като маргиналия на творческите актове. Здрав „разум“ над гроба на мъртвата компактност. Кръстникът дава „второ раждане“ (кръщението), в което „човекът става максималното, което може да бъде – част от божията благодат, участник в бракосъчетанието между Христа и „невестата“, т.е. Църквата, съборното, общо тяло на вярващите“ (Б. Пенчев, стр. 43), но той е свидетел и на трето преобразяване – смъртта. Кръстникът забива кръста на своите кръщелници в пресните им гробове. Парализата на корпуса е изпълнила присъствието с отсъствие, парализата е направила свое гнездо в тялото, което е завзело цялото тяло чрез смъртта. Шестваният д-р Кръстев сред всеобщото обездвижване е натрапващата се физичност на педантичната мисъл, която оприличава, оразличава, подрежда в йерархия.

NOX EST ENIM CORPUS MEUM

Кръгът „Мисъл“ е грамаден корпус, който бавно нараства, защото се надува и почернява заедно с това. Достигнал предела на пръскането си

³ Кръстев, д-р Кр. Христо Ботйов. П. П. Славейков. Петко Тодоров. Пейо К. Яворов. – В: Кръстев, д-р Кр. Съчинения. Т. 1 С., 1996, с. 291.